



Arrest

nr. 69 002 van 21 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 24 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN die loco advocaat B. SOENEN, verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Tsjetsjeense origine, en afkomstig uit Shatoi, Republiek Tsjetsjenië, Russische Federatie.

In 2004 bent u gehuwd met T. D. (...) (O.V. nr. X).

Enkele jaren geleden kreeg u ernstige gezondheidsproblemen. U had tumoren in uw hoofd en nek waardoor u hevige pijn leed. De artsen in Tsjetsjenië konden geen juiste diagnose stellen. Door de ontoereikende medische zorgen verslechterde uw gezondheidstoestand alsmaar. Ook jullie zoontjes Ib. (...) en Is. (...) hadden gezondheidsproblemen.

Daarnaast was de algemene situatie in Tsjetsjenië onveilig. Regelmatig vlogen er militaire vliegtuigen over uw dorp. U kon het lawaai niet verdragen en uw kinderen waren bang. De ordediensten voerden

ook bijna elke maand huiszoekingen uit in alle huizen in uw dorp. Ze waren telkens op zoek naar wapens.

Om al deze redenen besloten jullie het land te verlaten.

Op 3 oktober 2009 vertrok u samen met uw echtgenoot, jullie zoontjes Ib. (...) en Is. (...), en jullie dochtertje Se. (...) met de trein vanuit Grozny naar Moskou. Vandaaruit reisden jullie met een andere trein naar Brest, Wit-Rusland, en zo verder naar Polen.

Bij de grens in Teraspol werden jullie tegengehouden door de Poolse autoriteiten. Jullie dienden een asielaanvraag in, maar jullie wilden de beslissing inzake deze asielaanvraag niet afwachten.

Ongeveer een week later vertrokken jullie naar België waar jullie op 12 oktober 2009 aankwamen. U vroeg hier op 13 oktober 2009 voor de eerste keer asiel aan.

Op 3 november 2009 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, omdat de behandeling van uw asielaanvraag aan de Poolse autoriteiten toekwam.

Jullie verlieten België echter niet.

Op 1 november 2010 werd jullie zoontje M. (...) geboren. U diende op 25 januari 2011 een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot, T. D. (...) (O.V. nr. 6.507.326). In het kader van zijn asielaanvraag werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde uw land van herkomst verlaten te hebben omwille van de medische problemen van uw echtgenote en uw zoontjes (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/04/2011, p. 5-6).

Er dient te worden vastgesteld dat uit uw verklaringen niet blijkt dat de door u aangehaalde medische problemen van uw echtgenote en uw zoontjes (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/04/2011, p. 5-6) een intentionele bedreiging (uitgaande van de Russische autoriteiten) van hun leven of fysieke integriteit inhouden. Uw vrouw verklaarde dat zij en de kinderen dezelfde ziekte hebben maar dat de artsen in Tsjetsjenië niet de juiste diagnose konden stellen en hen niet de juiste behandeling konden geven. (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal van S. S. (...), d.d. 14/04/2011, p.4) Uit uw verklaringen blijkt dat uw echtgenote en kinderen in Tsjetsjenië wel degelijk toegang hadden tot medische zorg. U stelde weliswaar dat de medische behandelingsmethodes in Tsjetsjenië ontoereikend waren waardoor de artsen uw echtgenote en kinderen niet konden helpen. U bleek echter niet te weten of zij elders in de Russische Federatie wel betere medische zorgen zouden kunnen krijgen. U voegde hier louter hypothetisch aan toe dat mocht er betere gezondheidszorg aanwezig zijn elders in Rusland, dit dan zeker erg duur zou zijn. (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/04/2011, p. 5-6) Gelet op het feit dat u kennelijk geen stappen hebt ondernomen om

elders in de Russische Federatie medische zorg te bekomen voor uw vrouw en kinderen, kan uit uw verklaringen geenszins besloten worden dat de Russische autoriteiten intentioneel het leven of de fysieke integriteit van uw vrouw en kinderen zou schaden. Er mag bovendien verwacht worden dat u in eerste instantie op afdoende wijze een beroep tracht te doen op de in uw land voorhanden zijnde medische voorzieningen alvorens naar een derde land te trekken om er te verzoeken om de vluchtelingen- of subsidiaire beschermingsstatus.

U dient voor de beoordeling van deze medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel of Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van voornoemde wet van 15 december 1980.

Verder verwees u naar de algemene onveilige situatie in Tsjetsjenië als reden waarom u niet kan terugkeren. U verklaarde dat er vaak beschietingen waren in Grozny als u uw echtgenote en kinderen daar naar het ziekenhuis bracht. Er vlogen ook regelmatig militaire vliegtuigen over uw dorp waardoor uw kinderen bang waren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/04/2011, p. 5-6). In verband hiermee kan echter worden opgemerkt dat hierboven reeds geargumenteed werd waarom een loutere verwijzing naar de algemene situatie in uw herkomstregio op dit moment niet kan volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling. U verklaarde weliswaar dat leden van ordediensten sinds 2002 of 2003 meerdere keren per maand huiszoekingen in uw dorp uitvoerden op zoek naar wapens (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/04/2011, p. 6). Deze door u aangehaalde problemen zijn echter geenszins voldoende om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te kunnen worden beschouwd. U stelde namelijk dat de ordediensten daarbij systematisch alle huizen in uw dorp doorzochten en dat er geen specifieke reden was waarom ze ook naar uw huis kwamen. Behalve dat u deze bezoeken onaangenaam vond en u voortdurend op uw hoede was dat ze zelf nergens in uw huis een wapen zouden leggen om u vals te kunnen beschuldigen, hebben de ordediensten u nooit op enige manier bedreigd of geslagen. U verklaarde niet geïnterviewd te worden door de autoriteiten en stelde dat er ook geen enkele reden was waarom u onder hun aandacht zou staan (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 14/04/2011, p. 7-8). Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofdte een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Uw intern paspoort, uw rijbewijs, het intern paspoort van uw echtgenote, de geboorteaktes van uw drie oudste kinderen bevatten louter persoonsgegevens die hier niet in twijfel getrokken worden. Het attest voor het bekomen van een geboortetoeelage voor uw zoon Mohammed bevat geen informatie die bovenstaande vaststellingen kan wijzigen. De Belgische medische attesten wijzen op gezondheidsproblemen voor uw vrouw en kinderen. Zij bevatten echter geen informatie betreffende de aan hen geboden behandeling in de Russische Federatie."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, T. D.. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 69 000 van 21 oktober 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van H.R. verworpen.
In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

*“2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).
Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.*

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker geen poging onderneemt om de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus te weerleggen. Deze motieven blijven dan ook staande de Raad neemt ze over.

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.5. Betreffende artikel 48, §2, b. van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat verzoeker er niet in slaagt om aannemelijk te maken dat hij een reëel risico heeft op ernstige schade in zijn land van herkomst.

Verzoekers verklaringen dat er beschietingen waren in Grozny, dat er regelmatig militaire vliegtuigen over zijn dorp vlogen en dat er meerdere keren per maand huiszoeken in zijn dorp, waaronder zijn huis, plaatsvonden, is niet voldoende zwaarwichtig om als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te kunnen worden beschouwd.

Verzoeker vertelde tijdens zijn verhoor immers dat hij tijdens de huiszoeken nooit werd bedreigd of geslagen en dat hem nooit iets werd aangedaan of tegen hem fysiek geweld werd gebruikt (zie gehoorverslag van 14 april 2011, p. 7-8).

Hij verklaart niet persoonlijk geïdoleerd te zijn geworden (zie gehoorverslag, p. 8) en bevestigt dat elk huis in het dorp doorzocht werd (zie gehoorverslag, p. 7).

Bijgevolg kan er bezwaarlijk worden gesteld dat er in hoofde van verzoeker, zijn vrouw en kinderen, sprake is van ernstige schade zoals bedoeld in geval van subsidiaire bescherming.

Wat betreft een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, deelt de Raad, onder verwijzing naar de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, diens besluit.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen dwingende argumenten, concrete gegevens of tastbare stukken bij die een ander licht werpen op de motieven in de bestreden beslissing.

Dat verzoeker afkomstig is van Shatoi, gelegen in een meer bergachtig gebied in het zuiden van Tsjetsjenië, is geen voldoende argument om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. De beslissing stelt weliswaar dat “de gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds voornamelijk geconcentreerd zijn in de zuidelijke bergregio's”, maar vermeldt eveneens dat dit de laatste jaren steeds minder frequent voorkomt en dat het gaat om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. Uit de bedoelde informatie blijkt ook dat de ordediensten van hun kant de Tsjetsjeense strijders eveneens met gerichte zoekacties proberen te bestrijden en dat hierdoor het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft.

Verzoekers verklaringen inzake huiszoekingen in zijn dorp en de in zijn verzoekschrift toegevoegde getuigenis van “Memorial” slagen er evenmin in om bovenstaande uitvoerige, gedetailleerde en objectieve informatie te weerleggen.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 14 april 2011 de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is, in bijzijn van zijn advocaat. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad dan ook vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Aangaande artikel 9 ter van de vreemdelingenwet ten slotte, merkt de Raad op dat hij niet bevoegd is om bij de behandeling van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal inzake asiel en subsidiaire bescherming, te oordelen over de vraag of verzoeker of zijn vrouw en zijn kinderen aan een ziekte lijdt -lijden- die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch over de vraag of hij of ze een reëel risico loopt -lopen- op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate verzorging mogelijk is in het land van herkomst.

Verzoeker dient zich inzake de beoordeling van de medische problemen met de voorgelegde medische attesten te richten tot de geëigende procedure.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem zouden verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.”

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE